

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci žalobce: **CZT a. s.**, se sídlem Čáslav, Lísková 1513, zastoupeného JUDr. Jiřím Vaníčkem, advokátem se sídlem Praha 8, Šaldova 466/34, proti žalovanému **Generálnímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Praha 1, Lazarská 15/7, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 7. 2014, č. j. 19434/14/7001-41000-702909, a č. j. 19455/14/7001-41000-702909,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podáním ze dne 24. 7. 2012 žalobce požádal o posečkání úhrady daně z přidané hodnoty (dále též „DPH“) za zdaňovací období březen až listopad 2006 ve výši 7 076 170 Kč, čemuž správce daně (Finanční úřad v Pardubicích, posléze Finanční úřad pro Pardubický kraj) vyhověl rozhodnutím ze dne 10. 8. 2012, č. j. 319132/12/248912605583, s tím, že předmětná daň je posečkána do 15 dnů od doručení rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ve věci vedené jím pod sp. zn. 30 Af 6/2011 (ohledně doměření související spotřební daně žalobci

celními orgány), nejdéle však do 1. 7. 2013. Jednou z podmínek tohoto rozhodnutí bylo, že žalobce předloží správci daně dotčený rozsudek do 15 dnů od jeho obdržení. Žalobce rozsudek obdržel dne 12. 2. 2013, avšak v rozporu s podmínkami uvedenými v rozhodnutí o posečkání jej správci daně v dané lhůtě neposkytl, ani v této lhůtě (tj. do 27. 2. 2013) neuhradil daň. Správce daně proto rozhodnutím ze dne 21. 3. 2013, č. j. 409466/13/2801-24803-605583, osvědčil dle § 157 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, pozbytí účinnosti rozhodnutí o posečkání úhrady daně (ze dne 10. 8. 2012) dnem 27. 2. 2013. Platebním výměrem na úrok z posečkané částky ze dne 25. 4. 2013, č. j. 776873/13/2801-24803-605583, pak žalobci dle § 157 odst. 3 daňového řádu předsal za dobu posečkání úrok z posečkané částky ve výši 28 037 Kč.

[2] Proti rozhodnutím správce daně ze dne 21. 3. 2013 a 25. 4. 2013 se žalobce odvolal. Odvolací finanční ředitelství však rozhodnutími ze dne 2. 8. 2013, č. j. 19937/13/5000-14504-711439 (ve věci osvědčení pozbytí účinků posečkání daně), a č. j. 19938/13/5000-14504-711439 (ve věci úroku z posečkané částky), odvolání zamítlo a napadená rozhodnutí potvrdilo. Rozhodnutí odvolacího orgánu nabyla právní moci dne 5. 8. 2013.

[3] Dne 9. 8. 2013 žalobce správci daně podal návrhy na obnovu takto pravomocně ukončených řízení ve smyslu § 117 odst. 1 písm. d) daňového řádu s tím, že rozhodnutí o osvědčení pozbytí účinků posečkání daně i platební výměr na úrok z posečkané částky závisely na posouzení předběžné otázky dle § 99 daňového řádu. Za rozhodnou skutečnost v tomto ohledu žalobce považoval zrušení rozhodnutí o spotřební dani celními orgány. Odvolací finanční ředitelství však žalobcovy návrhy na obnovu řízení zamítlo rozhodnutími ze dne 14. 2. 2014, č. j. 2670/14/5000-14504-711439 (ve věci osvědčení pozbytí účinků posečkání daně), a č. j. 2671/14/5000-14504-711439 (ve věci úroku z posečkané částky). Žalobcova odvolání proti těmto rozhodnutím pak žalovaný zamítl rozhodnutími ze dne 9. 7. 2014, č. j. 19434/14/7001-41000-702909 (ve věci osvědčení pozbytí účinků posečkání daně), a č. j. 19455/14/7001-41000-702909 (ve věci úroku z posečkané částky). V odůvodněních pak shodně uvedl zejména, že otázku stanovení DPH orgány finanční správy a spotřební daně celními orgány nelze řešit jako otázku předběžnou v řízení o posečkání úhrady DPH, resp. v řízení o předpisu úroku z posečkané částky této daně. Institutem předběžné otázky dle § 99 daňového řádu nelze v dílčím řízení o posečkání úhrady daně napadat a „napravovat“ výsledky dílčího nalézacího řízení, pokud již daň, která byla předmětem řízení o posečkání úhrady daně (v daném případě DPH za zdaňovací období březen až listopad 2006), byla pravomocně stanovena (zde ke dni 19. 9. 2011). U této daně přitom dnem 31. 12. 2012 uplynula prekluzivní lhůta pro její stanovení.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[4] Ve včas podané žalobě žalobce po shrnutí skutkových okolností označil napadené rozhodnutí za nezákonné.

[5] Žalobce v první řadě poukázal na skutečnost, že příčinou doměření DPH bylo doměření spotřební daně na doutníky Gullivers Standard, Gullivers Extra a Merlin. Mezi těmito doměřeními je jednoznačný vztah. Spotřební daň byla dodatečně doměřena rozhodnutími Celního ředitelství Hradec Králové ze dne 22. 10. 2010. Tato rozhodnutí žalobce napadl

správními žalobami. Posléze, dne 28. 4. 2011, vydal Finanční úřad v Pardubicích dodatečné platební výměry na DPH. Odvolání proti těmto dodatečným platebním výměrám zamítlo Finanční ředitelství v Hradci Králové rozhodnutím ze dne 16. 9. 2011, č. j. 5429/11-1300-601383. Potvrdilo přitom, že se doměření opírá o nová pravomocná rozhodnutí celního ředitelství. Skutečnost, že DPH byla doměřena na základě výsledků daňové kontroly provedené celním úřadem, vyplývá též ze zprávy o daňové kontrole provedené správcem daně. Nyní však o výsledku daňové kontroly provedené celními orgány soud pravomocně rozhodl, že se jedná o nezákonné doměření. Krajský soud v Hradci Králové totiž rozsudkem ze dne 29. 1. 2013, č. j. 30 Af 6/2011-334, napadená rozhodnutí celního ředitelství zrušil pro nezákonnost a věci vrátil žalovanému (nyní již Generálnímu ředitelství cel). Dospěl přitom k závěru, že předmětné tabákové výrobky jsou doutníky a ne tabákem ke kouření, jak tvrdily celní orgány. Proto doměření spotřební daně bylo nezákonné. Rozsudek nabyl právní moci dne 13. 2. 2013. Jeho listinnou kopii žalobce doručil správci daně společně s odvoláním ze dne 29. 3. 2013 proti rozhodnutí o pozbytí účinnosti rozhodnutí o posečkání, přičemž již v podání ze dne 28. 2. 2013 informoval správce daně o výsledku řízení před krajským soudem. Podle § 78 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), je správní orgán vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku. Generální ředitelství cel napadlo rozsudek krajského soudu kasační stížností, návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti však Nejvyšší správní soud zamítl. Generální ředitelství cel poté rozhodnutími ze dne 10. 5. 2013 a 13. 5. 2013 jednotlivé dodatečné platební výměry Celního úřadu Pardubice ze dne 21. 11. 2007 zrušilo a řízení zastavilo. Uvedené skutečnosti mají přímý dopad na doměření DPH dodatečnými platebními výměry ze dne 28. 4. 2011. Žalobce o nich informoval Odvolací finanční ředitelství dne 13. 5. 2013 podáním nazvaným „*Opětovné doplnění žádosti o povolení obnovy řízení*“. Následně však Celní úřad pro Pardubický kraj přípisem ze dne 21. 5. 2013 vyrozuměl žalobce o tom, že na základě žádosti Finančního úřadu pro Pardubický kraj ze dne 17. 5. 2013 zaslal tomuto správci daně částku 6 581 106 Kč jako nedoplatek žalobce na DPH související s nezákonně doměřenou spotřební daní. Ze strany správce daně tak došlo k převodu značné sumy finančních prostředků, aniž by o tom byl žalobce s předstihem jakkoli vyrozuměn.

[6] Není pochyb o tom, že mezi doměřeními DPH u předmětných tabákových výrobků v návaznosti na doměření spotřební daně z těchto tabákových výrobků existuje příčinná souvislost. I Odvolací finanční ředitelství v rozhodnutí o zamítnutí návrhu na povolení obnovy řízení o doměření DPH ze dne 22. 7. 2013 uvedlo, že okolnost zrušení dodatečných platebních výměr vydaných celním úřadem je splněním podmínky pro obnovu řízení dle § 117 odst. 1 písm. d) daňového řádu, a že návrh na povolení obnovy byl podán v subjektivní lhůtě 6 měsíců. Žalovaný se s tímto hodnocením ztotožnil.

[7] Odvolací finanční ředitelství se i v rámci žádosti o povolení obnovy řízení ve fázi placení daní ztotožnilo s tím, že příčinná souvislost mezi doměřeními spotřební daně a DPH z předmětných tabákových výrobků existuje a že je zde jinak důvod pro povolení obnovy řízení. Ve svých rozhodnutích přitom konstatuje, že subjektivní i objektivní lhůta pro podání návrhu zůstala zachována. Odvolací finanční ředitelství změnilo svůj názor na okamžik, od něhož se odvíjí subjektivní lhůta. V rozhodnutí ze dne 22. 7. 2013 totiž počítalo subjektivní lhůtu od okamžiku doručení rozsudku krajského soudu. Nově ji počítá od okamžiku, kdy byla

žalobci doručena rozhodnutí Generálního ředitelství cel o zrušení dodatečných platebních výměrů na spotřební daň a zastavena řízení.

[8] Skutečnost, že mezi výší spotřební daně a výší DPH, jakož i mezi daňovými řízeními o těchto daních v případě předmětných tabákových výrobků je příčinná souvislost, pak vyplývá i ze závěrů odborného stanoviska zpracovaného daňovým poradcem JUDr. J. K. Tato příčinná souvislost ostatně vyplývá i z tehdy účinného znění § 36 odst. 3 písm. b) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty.

[9] Na uvedenou souvislost odkázaly i orgány finanční správy (str. 14 a 15 zprávy Finančního úřadu v Pardubicích o daňové kontrole, str. 2 rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové ze dne 16. 9. 2011). Po dobu řízení před krajským soudem ve věci doměření spotřební daně neběžela lhůta pro stanovení DPH podle § 148 odst. 4 písm. a), b) daňového řádu. Krajský soud totiž ve svém důsledku řešil i osud DPH. Žalobce přitom musel vést soudní spor s celními orgány a jedině v tomto řízení mohla být s definitivní platností rozhodnuta otázka doměření příslušné daně. Navíc, došlo-li k zániku doměřené spotřební daně, *ex lege* došlo i k zániku doměřené DPH.

[10] Žalovaný nemůže tvrdit, že řízení o doměření daně a řízení ve fázi placení daně jsou zcela neodvislá, autonomní, na sobě nezávislá řízení, a tudíž, že totožné důvody pro obnovu řízení nemohou být uplatněny v řízení o placení daní. Důvody obnovy řízení mohou nastat třeba právě až ve fázi placení daní. Ostatně § 119 odst. 4 daňového řádu výslovně stanoví, že pro účely obnovy řízení se počítají zvlášť lhůta pro stanovení daně a zvlášť pro placení daně.

[11] Řízení nalézací a placení daní, pokud se týkají jedné a téže daně, nemohou být na sobě natolik nezávislá, jak se snaží tvrdit žalovaný. Rozdíl je pouze v tom, že řízení nalézací stanoví, jak daň zjistit, kdežto placení daně upravuje postupy, jak takto zjištěnou daň zaplatit. Zákonodárce zcela jistě nezamýšlel stav, aby za situace, kdy nelze obnovit řízení ve fázi stanovení daně, i když zůstane doměření daně pravomocné, nebylo možné obnovu uplatnit ve fázi placení daně. V opačném případě nemusel stanovovat zvlášť lhůtu pro obnovu řízení ve věci placení daní. Daňové řízení představuje jeden celek, který sice je členěn na jednotlivé dílčí úseky (řízení), ale to neznamená, že okolnosti mající dopad právě např. do obnovy řízení se nemohou projevit až ve fázi placení daně. Bylo by totiž nespravedlivé, aby stát chtěl zaplatit něco, na co nemá nárok.

[12] Z daňového řádu neplyne jen povinnost správně zjistit a stanovit daň, ale také správně zabezpečit její úhradu. Jsou-li zde tedy okolnosti, podle nichž daň nemá být uhrazena, přičemž uplynula-li lhůta pro stanovení daně, je správce daně povinen tuto skutečnost zohlednit v řízení o placení daní. Nelze souhlasit s tvrzením žalovaného, že zrušení doměřené spotřební daně nemůže být předběžnou otázkou v řízení při placení DPH, neboť toto řízení není založeno na předběžné otázce, jejíž řešení správci daně nepřísluší. Úmyslem zákonodárce bylo, aby daň byla správně zaplacená, odpadnou-li tedy důvody pro její placení, nemá být placena.

[13] Dle judikatury i komentářové literatury současná úprava daňového procesu se snaží o vyváženější pojetí cíle správy daní, jímž má být správné zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady. Ani za předchozí úpravy však správce daně nemohl dbát jenom

o to, aby nebyly zkráceny daňové příjmy, nýbrž musel státní moc vykonávat toliko v případech, mezích a způsoby stanovenými zákonem. Nová právní úprava v zájmu správného zjištění a stanovení daně, tedy i v zájmu ochrany daňových subjektů, umožňuje např. obnovu řízení i ve fázi placení daní.

[14] Provázanost a přímá souvislost daňových řízení ve věci doměření spotřební daně a DPH z předmětných tabákových výrobků plyne i z odborného stanoviska daňového poradce JUDr. J. K. (toto stanovisko soud vzhledem k jeho obsahu považoval za součást žalobcovy právní argumentace).

[15] Žalobce dále vyjádřil nesouhlas se způsobem, jak se žalovaný vypořádal s námitkou porušení zásady dvojinstančnosti řízení. Správce daně (Finanční úřad pro Pardubický kraj) nebyl oprávněn postoupit návrh žalobce na povolení obnovy řízení Odvolacímu finančnímu ředitelství se svým stanoviskem. Měl postoupit pouze návrh se spisovým materiálem. Ustanovení daňového řádu týkající se obnovy řízení takový postup neupravují a ani nestanoví, že by se přiměřeně měla použít ustanovení o odvolání.

[16] Žalovaný tvrdí, že takovéto stanovisko představuje toliko interní sdělení. Z odborné literatury plyne, že interní komunikace mezi správními orgány představuje vyhledávací část spisu, přičemž tato nemá bezprostřední vliv na výsledek správy daní konkrétního daňového subjektu. Pokud takový bezprostřední vliv na výsledek má, pak taková písemnost do této části spisu nepatří. Z obsahu správních spisů plyne, že toto tzv. interní sdělení bylo v něm založeno a že tyto spisy vyhledávací část nemají.

[17] V řízení o povolení obnovy řízení tak došlo k porušení daňového řádu, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Správce daně totiž svým právním názorem ovlivňoval Odvolací finanční ředitelství, které si mělo o věci udělat vlastní úsudek, a to čistě na základě žádosti žalobce a spisového materiálu. V rámci řízení o povolení obnovy řízení totiž nic nebránilo Odvolacímu finančnímu ředitelství opatřovat si veškeré potřebné podklady. Jeho rozhodování má být nezávislé a ničím neovlivněné. V daném případě tomu tak nebylo, závěry stanoviska správce daně byly Odvolacím finančním ředitelstvím převzaty do rozhodnutí.

[18] Rozhodnutí žalovaného jsou též nepřezkoumatelná. Na str. 6–7 žalovaný tvrdí, že se zabýval i tím, zda existují jiné skutečnosti, které žalobce v odvoláních neuplatnil, které by ovšem mohly mít vliv na výrok přezkoumávaného rozhodnutí, avšak žádnou takovou skutečnost nezjistil. Žalovaný jen zopakoval slova zákona, přičemž nic nezjišťoval. Takový postup je svévolný. Žalovaný by se měl alespoň pokusit uvést, o jaké skutečnosti by se mělo jednat.

[19] Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[20] Ve vyjádření k žalobě žalovaný zejména v podstatné míře zopakoval argumentaci užitou již v odůvodnění napadených rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

[21] V replice k vyjádření žalovaného ze dne 3. 1. 2015 žalobce setrval na svojí argumentaci.

V. Posouzení věci soudem

[22] Soud, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadená rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství včetně řízení předcházejících jejich vydání (vycházel přitom i z daňového spisu předloženého žalovaným v související žalobcově věci vedené zdejší soudem pod sp. zn. 29 Af 31/2014), a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[23] Předmětem sporu v dané věci je splnění zákonných podmínek pro obnovu řízení ve věci osvědčení pozbytí účinků posečkaní daně a ve věci úroku z posečkané částky týkající se doměřené DPH za zdaňovací období březen až listopad roku 2006, a to na základě zrušení dodatečných platebních výměrů na spotřební daň, která byla součástí základu DPH, přičemž však rozhodnutí o doměření předmětné DPH nijak změněna nebyla. Soud se plně ztotožnil se závěry žalovaného plynoucími z odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí.

[24] Zde je třeba ještě konstatovat, že žalobce brojil správními žalobami již proti konečným rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství vydaným v řízeních, jejichž obnovy se žalobce domáhal. Konkrétně žalobu proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 2. 8. 2013, č. j. 19937/13/5000-14504-711439 (ve věci osvědčení pozbytí účinků posečkaní daně), zamítl Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, rozsudkem ze dne 19. 8. 2014, č. j. 52 Af 43/2013-152. Kasační stížnosti žalobce zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Afs 194/2014-58. Žalobu proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 2. 8. 2013, č. j. 19938/13/5000-14504-711439 (ve věci úroku z posečkané částky), pak Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, zamítl rozsudkem ze dne 26. 2. 2014, č. j. 52 Af 42/2013-139. Kasační stížnosti žalobce zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 8. 4. 2015, č. j. 6 Afs 58/2014-88.

[25] V nyní projednávaném případě se žalobce domáhal povolení obnovy řízení ve věci osvědčení pozbytí účinků posečkaní daně (§ 157 odst. 5 daňového řádu) a ve věci úroku z posečkané částky (§ 157 odst. 3 daňového řádu) na základě § 117 odst. 1 písm. d) daňového řádu. Podle tohoto ustanovení se řízení ukončené pravomocným rozhodnutím správce daně obnoví na návrh příjemce rozhodnutí, nebo z moci úřední, jestliže rozhodnutí záviselo na posouzení předběžné otázky a příslušný orgán veřejné moci o ní dodatečně rozhodl jinak způsobem, který má vliv na toto rozhodnutí a jemu předcházející řízení.

[26] Pro věc je podstatné, že předmětem posečkaní byla úhrada DPH za zdaňovací období březen až listopad 2006 ve výši 7 076 170 Kč. Tato daň byla pravomocně doměřena dodatečnými platebními výměry Finančního úřadu v Pardubicích ze dne 28. 4. 2011 ve spojení s rozhodnutím odvolacího orgánu ze dne 16. 9. 2011. Žalobce tvrdil, že vzhledem k rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 1. 2013, č. j. 30 Af 6/2011-334, zabývajícím se otázkou doměření spotřebních daní z předmětných tabákových výrobků a následným rozhodnutím Generálního celního ředitelství ze dne 10. a 13. 5. 2013 o zrušení

dodatečných platebních výměrů celních orgánů na spotřební daň došlo k jinému posouzení předběžné otázky pro účely posečkání ve smyslu § 99 daňového řádu, neboť mělo být zřejmé, že DPH neměla být vůbec doměřena, resp. posléze *ex lege* zanikla. Tak tomu ovšem není.

[27] Při aplikaci institutu posečkání je z hlediska existence posečkávané daňové povinnosti (zde doměřené DPH) relevantní pouze otázka, zda došlo ke změně nebo zrušení rozhodnutí, jímž byla posečkávaná daňová povinnost stanovena. Takovými rozhodnutími byly v daném případě toliko dodatečné platebními výměry Finančního úřadu v Pardubicích ze dne 28. 4. 2011 ve spojení s rozhodnutím odvolacího orgánu ze dne 16. 9. 2011. K jejich zrušení či změně však nedošlo (obnova doměřovacího řízení nebyla v roce 2013 možná vzhledem k uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení DPH za předmětná zdaňovací období). Pouze kdyby tato rozhodnutí byla změněna či zrušena (ať již rozhodnutím soudu či za využití některého z opravných či dozorčích prostředků), mohlo by následně teoreticky dojít též k obnově řízení týkajících se posečkání těchto daňových povinností. V rámci posuzování návrhu na obnovu řízení ve věci osvědčení pozbytí účinků posečkání daně a ve věci úroku z posečkané částky nelze přestoupit mantinel vytvořený existujícím a účinným rozhodnutím o stanovení posečkávané daňové povinnosti.

[28] Tento závěr vyplývá především ze zásady presumpce správnosti správních rozhodnutí. Dokud tato rozhodnutí nejsou zákonným způsobem zrušena, musí se na ně hledět jako na existující a plně závazná. Otázka souvztažnosti DPH a spotřební daně (která ovšem ve své podstatě ani není sporná) proto v tomto ohledu nehraje žádnou roli. Ani soudní přezkum přitom nemůže zpochybňovat souslednost a logickou provázanost jednotlivých fází daňového řízení.

[29] Pokud jde o namítané vady řízení, soud neshledal rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelnými. Není patrné, jak by mohla být žalobcova právní pozice otřesena obecným závěrem žalovaného, že nezjistil ani žádnou žalobcem neuplatněnou skutečnost, která by mohla mít vliv na výrok odvoláními napadených rozhodnutí.

[30] Poukazoval-li pak žalobce na nezákonnost či dokonce neústavnost spočívající v postupu žalobcových návrhů vyšším orgánům spolu s předkládací zprávou (stanoviskem), soud se s jeho roztrpčeností neztotožnil. Pro případ odvolacího řízení je tento postup výslovně zakotven v § 113 odst. 3 daňového řádu a soud nevidí důvodu, pro nějž by tato úprava měla být protiústavní. Mezi orgány státní správy panují vztahy nadřízenosti a podřízenosti, jejich vzájemná informovanost je ve veřejném zájmu. Není zřejmé, v čem by měla být dotčena práva daňových subjektů, pokud nižší správce daně postoupí spis vyššímu orgánu finanční správy se svým stanoviskem, a to i tehdy, pokud tak daňový řád výslovně nestanoví. Skutečnost, že předkládací zprávy správce daně nebyly zařazeny do vyhledávací části daňového spisu, nijak nenasvědčuje tvrzení žalobce, že by se nadřízený správní orgán měl nechat ovlivnit právními názory nižšího správce daně. Je tomu právě naopak, jedná se o znak transparentnosti postupu správních orgánů.

[31] Soud se tedy v dané věci ztotožnil s právním hodnocením podaným v odůvodněných rozhodnutích správních orgánů.

VI. Závěr a náklady řízení

[32] Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[33] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly (blíže srov. zejména usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. ledna 2017

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu